

Carlos Pazos: "Això del regal de la vida,... res: és una gran putada"

Acumula objectes bells i vells per fer art, i aviat els aplegarà a la seva fundació, que tindrà una seu a Llicà d'Amunt i una altra a la Corunya. Acaba d'inaugurar una escultura a la Vinya dels Artistes

REW

"De petit volia ser inútil, fer qualsevol cosa que no fes progressar la humanitat sinó capgirar-la. Penso que, en certa mesura, ho he aconseguit: el meu art és inútil com el de tots aquells artistes que per a mi han sigut fonamentals". Qui se'n vanagloria és l'artista **Carlos Pazos** (Barcelona, 1949), fill de fills únics que va rebre tres herències vitals: **la passió per acumular objectes bells i vells, la depressió i el sentit de l'humor**. "Era un nen aïllat, molt malalt, amb un

caràcter melancòlic. Tenia col·leccions de tota mena, les ordenava, les mirava i imaginava situacions, però no hi jugava”, recorda. El seu joc preferit és regatejar als mercats de vell per aconseguir objectes “carregats de suggestió, que permetin evocar”. Fa més d’una dècada va rebre el Premio Nacional d’arts plàstiques del ministeri i el d’arts visuals de la Generalitat. La seva vida va pivotar cap a París. “Barcelona és un lloc horrible on **la vida cultural no estrictament orientada a l’entreteniment fa pena**”.

Entre les cases i l’estudi se li acumulen els objectes que esperen formar part d’una peça d’art. “**El meu art són souvenirs de les meves emocions, dolors i angoixes, i també de les meves riallades**... les tanco en aquests objectes. Quan acabo una obra ja no la voldria veure mai més; la trobo insuficient, voldria arribar molt més lluny. A casa no n’hi tinc mai cap perquè més d’una vegada les he trencat a puntades de peu. Fins i tot a Arco vaig trencar dues peces meves que no podia suportar”, confessa, i matisa: “Va ser excepcional, mai deixo sortir de l’estudi una peça que no consideri mereixedora de ser exposada”.

PLAY

I, ja que esmenta la gran fira d’art estatal, què en pensa de l’última polèmica, protagonitzada per l’obra *Presos polítics*, de **Santiago Sierra**? “La censura em sembla fatal, hem arribat a cotes no diria franquistes, però gairebé. Però també **em sembla fatal que ell permetés que traguessin l’obra**”. I, dit això, metralla: “L’art polític em sembla ridícul, directament, gairebé ofensiu i hipòcrita; l’únic artista realment polític, tot i que no sé ja si dir-li artista, ha sigut **Mark Lombardi**, que feia uns dibuixos en què, per exemple, descobria relacions de la màfia amb la CIA. El van trobar penjat, casualment... En tot cas, jo soc políticament artista. Sempre m’han titllat de frívol i esteta, i no veuen que **tot això també és polític**: explicar les coses d’una determinada manera és terriblement polític”.

Amb una estètica pop i dadà, l’obra que Pazos acaba d’inaugurar a la Vinya dels Artistes, a la Pobla de Cérvoles (les Garrigues), és una escultura monumental, un portaampolles de ferro de sis metres d’alçada, fet *ex professo* i a la manera de **Marcel Duchamp**. Un cartell hollywoodià titula aquesta mena de far: *No et prometo res*. “**Els bons vins i els bons artistes fan les coses sense prometre res**: després ja t’ho trobes, perquè cada ampolla i cada obra és un món”, constata. La seva nova obsessió podrien ser les xapes de cava, però no: esclata una riallada que li impedeix seguir parlant i al final revela el seu nou objecte de disseny: “Les enganxines de les fruites! Ja n’he omplert dos àlbums. Vaig al súper i faig clic, clic... i me les emporto”.

FF

>>

Perquè el seu llegat no quedi disseminat, inaugurarà amb la seva dona la fundació Pazos Cuchillo de Pazos. “Tenim pensat obrir ben avançat l’estiu, però no vull fixar-ho per no bloquejar-me. **Sovint tinc uns episodis molt terribles de baixada als inferns. La vida no m’agrada gens, malgrat que soc molt vital, soc una contradicció total.** Com deia **Peter Handke**, crec que sento «el pes del món»”, considera.

La fundació farà mostres temporals a la Corunya, i la col·lecció permanent, anomenada *Portàtil*, ja està instal·lada en un terreny de Lliçà d’Amunt, articulada en tretze contenidors. “Atès el meu gran èxit comercial”, diu amb ironia, “tinc molta obra meva, de manera que hem pogut muntar una bona retrospectiva. Conservarem fins i tot vestits nostres, perquè si no tens fills l’herència se’n va en orris”.

Laquest patrimoni col·lectiu que portarà el seus cognoms és com **l’acció artística definitiva**. “Per a mi és com deixar una gran cagarada. Això del regal de la vida... res: és una gran putada. Marxar deixant un regal als que vindran em sembla una manera d’intentar oblidar que la vida és un desastre. La decrepitud és horrorosa”, i s’entreté en l’adjectiu com ho feia aquella Candela de *Mujeres al borde de un ataque de nervios*. Pazos no gasta telèfon mòbil, la gent sempre l’ha trucat als dos bars que li han fet d’hàbitat natural. Per això tria aquesta *foto finish*: “M’agradaria que em recordessin en una barra de bar bevent un Dry Martini i dient alguna bajanada per fer riure els meus acompanyants. El principal problema dels humans és que no ens atrevim a fer el ridícul”.